

τοῦ κ. Β. Δ., καὶ ἐργαζομένη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐδίδοτο αὐτῇ ἕκαστον Σάββατον ποσὸν τι οὐκ εὐκαταφρόνητον διὰ τοιαύτην πτωχὴν οἰκογένειαν·—ἐπιεικῶς βεβαίως φερόμενος ὁ ἐργοστασιάρχης· ἕνεκα τῆς γνωστῆς τιμιότητος τῆς νεάνιδος. —Οὕτω, μήτηρ καὶ θυγάτηρ διῆγον τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐν τῇ τιμιότητι καὶ ἐν τῇ πτωχείᾳ.

VII.

Λησμονήσαντες νὰ παραθέσωμεν πρότερον σπουδαῖόν τι γεγονός· ἕξιον μείζονος· προσσχῆς ὅλων τῶν προηγουμένων, ἐπανερχόμεθα νῦν εἰς αὐτό.

Πρωῖαν τινὰ ἑαρινὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους· ἐνῶ ἡ Ἀλεξάνδρα μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς ἐπορεύοντο εἰς τὸ κατὰστημα,

νεανίας τις ἠκολούθει αὐτὰς μακρόθεν. Μόνη ἡ Ἀλεξάνδρα ἐγίνωσκε τὴν αἰτίαν, ὅτι δηλ. χάριν αὐτῆς τὰς ἠκολούθει, διότι ἀμφότεροι Πλατωνικῶς ἠρώντο· ἱαλλὰ δὲν εἶχον καὶ τὴν τόλμην νὰ ὁμολογήσωσιν ἀλλήλοις τὸν ἔρωτά των. Ὁ σάκις βλέμμα τι ἀντήλασσον, εἰς τὸ μειδιάμα τοῦ νεανίου ἀναπεδίδετο ὑπὸ τῆς Ἀλεξάνδρας βλέμμα πλήρες αἰδοῦς.

Ἐκτοτε ὅμως δὲν τὸν εἶδε πλέον. Παρῆλθεν ἔτος. Ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ μίαν μόνην φοράν, ἵνα μὲ μειδιάμα καὶ μὲ βλέμμα συμπαθὲς ἀτενίσῃ αὐτόν. Ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ, διότι ἦτο ὠραῖος καὶ ἠγάπησεν αὐτὸν ἀγνῶς.

(ἀκολουθεῖ)

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝΗΣ.